

[Indenrigsministeren.]

sådan ordning ved lov, uden at den kunne praktiseres ude omkring i kommunerne, synes jeg ikke, ville være rigtigt.

Der næst vil jeg takke udvalget, fordi det enstemmigt har tiltrådt, at lovens gyldighed kun forlænges et år. Den ordning, vi drøftede i udvalget, efter at sundhedsstyrelsen og indenrigsministeriet havde gjort det klart, at den obligatoriske ordning ikke kunne praktiseres, var jo en kombination i lighed med ordningen i Skanderborg amt. Jeg mener, man godt kan lave den noget bredere. I Skanderborg er 3 enheder samlet i én ordning. Man kan jo godt lave kombinationer, men når en eventuel ordning ikke skal være obligatorisk — og det mener jeg altså ikke den skal, så længe vi har den nuværende mangel på sygeplejersker — og den følgerig skal gennemføres ad frivillighedens vej, må det være en forudsætning, at vi har et godt forhold til og et godt samarbejde med de kommunale enheder, som skal gennemføre ordningen.

Vi har i sundhedsstyrelsen haft en forhandling med 8 amtslæger, som alle gav udtryk for, at de gerne ville være med til at føre denne ordning ud i livet — en ordning, der tangerer Skanderborgordningen — men det er klart, at disse amtslæger ikke kan tegne amtsrådet eller de kommunale myndigheder. Disse amtslæger har nu givet løfte om, at lade sagen gå videre til amtsråd og amtmand til forhandling. Da situationen lå sådan, at amternes og sognekommunernes organisationer bad om en forhandling, enten med udvalget eller med ministeriet, inden ordningen blev sat i kraft, syntes jeg det var rimeligt, at en sådan forhandling fandt sted, da en, skal vi sige lykkelig udvikling af ordningen er afhængig af, om der er et godt samarbejde mellem sundhedsstyrelse, ministerium, sognekommunerne og amtskommunerne, så at der i kraft af dette samarbejde kan blive tale om en fornuftig etablering.

Jeg håber det skal lykkes mig — det var det, det ærede medlem fru Ellen Poulsen pålagde mig, og det er jeg helt indforstået med — at få denne forhandling med de kommunale organisationer i gang hurtigt, og vi skal naturligvis også søge at nå frem til enighed. Jeg tror i og for sig heller ikke, at der i de kommunale organisationer er

nogen modstand mod denne ordning; det gælder blot om at få den gennemdrøftet og få de ting, man er i tvivl om, snakket igennem og lagt til rette på en sådan måde, at der kan opnås enighed derom.

Det ærede medlem fru Grethe Philip var tilfreds med, at forslag om en ordning blev fremsat i næste samling, og håbede, jeg ville gøre det. Det er jeg pligtig til ifølge lovforslaget.

Det ærede medlem hr. Chr. Madsen sagde, at han håbede, jeg kunne få den nye lov gennemført i folketinget. Det kan jeg ikke give noget løfte om, men jeg håber det. At sagen skal blive forelagt i næste samling, står helt fast — det er jeg, som jeg nævnte, også forpligtet til. Jeg håber på og skal bestræbe mig for at få lovforslaget fremsat så tidligt i den kommende folketingsamling, at der bliver rigelig tid til forhandling.

Jeg takker udvalget for enstemmig tilslutning både til princippet og til denne kortere forlængelse.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslaget og lovforslagets tekst, således ændret, vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændringer i lov om telekommunikation m. m. ved radio.

(Første behandling findes i tidenden sp. 4447, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 1127).

Der var stille 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets tekst, ændringsforslaget og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

K. B. Andersen: Lovforslaget om at forbyde piratradiovirksomhed vender i dag tilbage til tinget efter en ganske vist ret kortvarig, men ikke desto mindre grundig behandling.

Vi har i udvalget modtaget et særdeles fyldigt materiale fra den højtærede minister af bl. a. juridisk og teknisk karakter til belysning af spørgsmålets forskellige sider.

Ved lovforslagets første behandling beskæftigede oppositionens ordførere, det ærede medlem hr. Harald Nielsen og ikke mindst det ærede medlem fru Hanne Budtz, sig overmåde indgående med de folkeretlige spørgsmål om det åbne hav. Vi erindrer alle, med hvilken patos og med hvilken følelse det ærede medlem fru Hanne Budtz talte om lovgivning over det åbne hav. Nu holdt det ærede medlem sig — som det også vil erindres — til mytologiske og litterære betragtninger og lod stort set de juridiske betragtninger ligge. Det var næppe nogen tilfældighed. Det materiale, der er forelagt udvalget, viser i alle tilfælde med al ønskelig tydelighed, at forsøget på at betvivle lovforslagets folkeretlige holdbarhed er dømt til at mislykkes; her er tale om et veritabelt skibbrud — for nu at blive i forslagets terminologi.

Folkeretsseksperten, professor, dr. jur. Max Sørensen, har afgivet flere udtalelser til udvalget. Jeg skal ikke citere dem fuldt ud, selv om det ville være nyttigt og rigtigt at gøre det. Jeg skal blot nævne de allervigtigste synspunkter. I et af sine responsa fastslår professor Max Sørensen, at der må svares klart ja til spørgsmålet om, hvorvidt dansk lovgivning på andre områder end det foreliggende omfatter forhold uden for dansk territorialområde. Professoren nævner bl. a. eksempler på lovgivning, der gælder for fremmede skibe i danske farvande uden for dansk søterritorium. Professoren nævner også en dom fra 1961 over en tandlæge, der reklamerede i Radio Mercur og derved bragte sig i strid med bestemmelserne, der

forbyder reklame for tandlægevirksomhed. Den pågældende tandlæge gjorde gældende, at annonceringen ikke hørte hjemme under dansk straffemyndighed, fordi udsendelserne var sket fra fremmed skib uden for dansk område. Dommen gik imidlertid tandlægen imod, og det hedder udtrykkeligt i dommen, at forholdet henhører under dansk straffemyndighed — jeg beder om tilladelse til et kort citat —

„selv om udsendelserne finder sted fra et fremmed fartøj uden for landets område.“

I et andet responsum fastslår professor Max Sørensen bl. a., at der ikke eksisterer nogen radiospredningsfrihed, som vi folkeretligt er forpligtigt til at overholde. Det fastslås endvidere, at en stat ikke er afskåret fra at foretage retshåndhævelses-skrift på det åbne hav både over for skibe under pågældende stats flag, i visse tilfælde over for fremmede skibe, eller over for statsløse skibe. Og professoren peger i denne sammenhæng på, at en FN-konvention om havets frihed udtrykkeligt fastslår, at der må bestå en reel forbindelse mellem et skib og den stat, det vil påberåbe sig som hjemstat, og henviser i denne forbindelse til en dom fra den internationale domstol i Haag, der fastslog, at en stat ikke var forpligtet til at respektere et pro forma tilhørsforhold i staten Lichtenstein.

Professor Max Sørensen fastslår, at en stat selvfølgelig kan lovgive for det åbne hav i den forstand, at det kan fastsætte straffebestemmelser for lovovertrædelser på det åbne hav. Professoren siger udtrykkeligt — jeg beder om tilladelse til endnu et citat —

„At der således kan lovgives for det åbne hav, synes indlysende. Dette er på ingen måde bestridt i folkeretlig teori og praksis.“

Og professoren samler sine betragtninger i en fremhævelse af, at

„der ikke kan rejses begrundet tvivl om det foreliggende lovforslags forenelighed med folkerettens grundsætninger.“

Nu kunne det måske være rigtigt at indvende: vel, nu har vi hørt folkeretsseksperten fra Århus universitet; hvad siger folkeretslærerne i København? Hvad det angår, ligger det sådan, at dr. jur. Isi Foighel, der så vidt mig bekendt er lektor ved Køben-

[K. B. Andersen.]

havns universitet, virker som sagfører for Radio Mercur og derved er inhabil som uheldet vejleder for det høje ting og offentligheden i denne sag. Fra professor i folkeret i København, professor, dr. jur. et phil. Alf Ross foreligger en udtalelse, fremkaldt af en henvendelse fra lektor Foighel. Denne udtalelse beskæftiger sig overhovedet ikke med spørgsmålet om, hvorvidt lovforslaget skulle være i strid med folkeretten — eller rettere sagt, professoren går ud fra, at det er det ikke — men alene med det ganske uinteressante spørgsmål, om Danmark er internationalt retligt og juridisk forpligtet eller alene politisk og moralsk forpligtet efter sin tiltræden af de internationale radio-reglementer, og fastslår, at en egentlig juridisk forpligtelse i den forstand, at der kan være tale om beslaglæggelse, ikke består ud over vort forhold til dansk registrerede skibe. Det har regeringen nu heller aldrig påstået, jeg og mit parti heller ikke.

Selve spørgsmålet om foreneligheden af et forslag på linje med det foreliggende med folkeretten har professor Ross imidlertid udtalt sig om med al ønskelig tydelighed i dagbladet Politiken for den 10. september 1961. Da det ikke er uden betydning for vurderingen af hele grundlaget for det foreliggende lovforslag, skal jeg tillade mig — idet jeg udbeder mig den højtærede formands tilladelse til endnu et citat — at gengive professor Ross' bemærkninger fra Politikens samtale med ham.

Bladets medarbejder spørger:

„ — Professor Alf Ross, kan man uden at krænke folkeretten ramme handlinger, der foretages af ikke danske personer om bord på ikke danske skibe uden for dansk søterritorium?“

Professoren svarer:

„ — Jeg er overbevist om, at dersom de danske myndigheder virkelig ville piratsenderne til livs, var der mange måder, hvorpå dette kunne ske. Når det ikke er sket, tror jeg ikke, det skyldes, at man ikke har haft klarhed over dette.

— Hvorledes skulle man forholde sig?

— Man kunne for eksempel forbyde danske firmaer at benytte disse sendere til reklame og belægge overtrædelse af forbuddet med straf. Når man hørte de danske firmaer reklamere i radioen, kunne

man gribe ind med de foreskrevne sanktioner. Både lovgivningsteknisk og politisk teknisk ville dette være uhyre simpelt.

— Hvilke andre metoder kunne man tage i anvendelse?

— Man er ikke pligtig at respektere et hvilket som helst fremmed skibs flag. Hvis flaget kun fiktivt har tilknytning til en bestemt nation, må man kunne sætte sig ud over de gældene regler. I adskillige folkeretlige afgørelser og i en af søretskonventionerne fra Genève 1958 anerkendtes det, at en stat også uden for sit territorium kan udøve højhedsret, når der skal gribes ind over for forbrydelser, der retter sig mod statens interesser, for eksempel ved smugleri. Analogien til det foreliggende tilfælde er yderst nærliggende.

I øvrigt er det utænkeligt, at nogen stat ville protestere mod handlinger fra dansk side, der havde til hensigt at sætte en stopper for piratsendernes virksomhed.“

Jeg har gerne villet gengive hele dette interview, sådan at vi også helt klart har professor Ross' stilling til den foreliggende sag.

Inden vi forlader juraen, nødes jeg til at komme ind på spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger en ekspropriationsbestemmelse i forbindelse med lovforslaget. Dette spørgsmål blev rejst af oppositionspartierne i udvalget, endog i den form, at der ønskedes en udtalelse fra de juridiske fakulteter i Århus og København. Nu var dette i og for sig sagligt set et helt urimeligt forlangende, da enhver, der blot har snuset lidt til juridiske problemer, måtte vide, hvad svaret ville gå ud på. Men bevares, den højtærede minister lod forespørge på universiteterne, der begge meget kort og klart afviste, at der skulle være tale om ekspropriation. Jeg kan ikke undlade at nævne, at det efter mit bedste skøn skete på en sådan måde, at det stod at læse mellem linjerne, at man på universiteterne undrede sig noget over, at man ville spilde professorernes kostbare tid med så elementære problemer af juridisk karakter som det omhandlede. Og der er i alle tilfælde et talende modsætningsforhold mellem den energi og de krumspring, hvormed oppositionen har søgt at forsvare piratvirksomheden, der er en klar omgåelse af dansk

[K. B. Anderson.]

radiolovgivning, og som finder sted uden koncession eller anden tilladelse, og så den mangel på interesse, oppositionspartierne har vist for at leve op til vore naturlige internationale forpligtelser som deltagere i internationalt radiosamarbejde.

Der har været forelagt udvalget udførlige redegørelser om de tekniske problemer. Jeg skal herom blot sige, at det med stigende klarhed fremgik også af de udtalelser, vi modtog fra Radio Mercur, at de tekniske muligheder for en landsdækkende sender ved siden af Danmarks radio enten måtte bestå i, at Danmarks radio afskar sig fra muligheden for et tredje program, eller at der måtte optages internationale forhandlinger om spørgsmålet, der altså ikke kan løses som en rent dansk affære inden for de dispositionsmuligheder, vi teknisk har.

I forbindelse med spørgsmålet om ikrafttræden af loven har ministeren for offentlige arbejder stillet et ændringsforslag, der giver ministeren mulighed for at fastsætte tidspunktet for lovens ikrafttræden. Det er bl. a. motiveret med, at det jo her drejer sig om en nordisk lovgivning, hvor der netop er lagt megen vægt på samtidigheden. Det svenske forslag, der for nylig er vedtaget, har en ikrafttrædelsesbestemmelse af samme art. Det kan også i denne sammenhæng nævnes, at sidste gang vi havde en lignende fællesnordisk lovgivning, hvor et fælles ikrafttrædelsestidspunkt var af betydning, nemlig lovgivningen om udlevering af lovovertrædere til Finland, Island, Norge og Sverige, en lov, der blev enstemmigt vedtaget her i tinget den 21. januar 1960, var der en lignende bestemmelse om ikrafttrædelsen, og det var i forslagens bemærkninger dengang anført, at det var nødvendigt at give ministeren denne bemyndigelse for at sikre en samtidig ikrafttræden i de nordiske lande. Bestemmelsen blev overhovedet ikke berørt af nogen af ordførerne under lovforslagets behandling her i tinget, men blev som sagt uden videre tiltrådt fra alle sider.

Udvalgsbehandlingen og det udførlige materiale, der foreligger for udvalgte, har fjernet enhver uklarhed, der måtte være med hensyn til juridiske og tekniske forhold i forbindelse med lovforslaget. Vi må nu have lovforslaget gennemført, så vi

kan få sat en stopper for pirateriet, „sørøveriet“ er vel så stærkt et udtryk, „æterøveriet“ er vel så bedre. Ikke mindst for en lille nation med Danmarks beliggenhed er det helt afgørende ikke at bidrage til kaos i æteren. Vi kan ikke forlange internationale aftaler overholdt, hvis vi ikke gør, hvad vi kan for at bringe orden i vore egne forhold. Det er lovforslagets eneste begrundelse, og den må gøre det let for tingets medlemmer at stemme for det. Vi er ikke på andre områder tilhængere af selvtaget og bør heller ikke tolerere det her.

Mit parti kan stemme for ændringsforslaget og for lovforslaget i den ændrede skikkelse.

Ib Thyregod: Det lovforslag, som vi behandler her, er fremsat af den højtærede minister for offentlige arbejder den 3. april, og vi havde derfor i og for sig regnet med efter den aftale, som forelå mellem regeringspartierne og oppositionen om, hvilke lovforslag der måtte fremsættes efter den 15. marts, at dette lovforslag ikke skulle realitetsbehandles allerede i indeværende folketingsssamling. Dette synspunkt nævnedes mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Harald Nielsen, ved første behandling. Det ærede medlem er desværre blevet forhindret i at være til stede, og jeg skal på det ærede medlems vegne redegøre for mit partis standpunkt til lovforslaget her ved anden behandling.

Jeg nævnedes, at der til behandling af lovforslaget efter vor opfattelse burde være givet tilstrækkelig tid til en nærmere behandling af de forskellige spørgsmål, da lovforslaget frembyder et væld af problemer af såvel teknisk som juridisk art. Jeg vil her nævne nogle af de ting, som har foreligget for udvalget, og som også den ærede ordfører for socialdemokratiet har været inde på.

Vedrørende det folkeretlige foreligger der en udtalelse fra professor Max Sørensen om den lovgivning, der her er tale om. Professor Max Sørensen er jo udenrigsministeriets rådgiver i folkeretlige spørgsmål og har efter det oplyste medvirket ved udformningen af lovforslaget. Endvidere foreligger der en udtalelse, som er afgivet til et af udvalgets medlemmer af dr. jur. Brüel, som også har særligt kendskab til folkeretlige

[Ib Thyregod.]

spørgsmål, idet hans doktordisputats handlede om et folkeretligt spørgsmål. Endelig foreligger der et responsum fra professor, dr. jur. Alf Ross, indhentet af Radio Mercurs advokat, dr. jur. Foighel. Derimod synes jeg ikke, man i denne forbindelse kan nævne det interview, som det ærede medlem hr. K. B. Andersen nævnedes, interviewet i Politiken. Jeg synes ikke, man kan betegne et sådant interview som en retskilde. Det er heller ikke forelagt udvalget. Der foreligger ikke nogen officiel standpunkttagen fra professor Alf Ross til de spørgsmål, som professor Max Sørensen har været inde på i sit responsum.

Når vi havde ønsket, at der ikke alene blev indhentet udtalelser fra fakulteterne om det ekspropriationsretlige spørgsmål, som jeg om lidt skal komme tilbage til, men særlig om det folkeretlige, er det ikke ment som nogen kritik af professor Max Sørensen, som er en anerkendt folkeretlig sagkyndig. Vi har ønsket sådanne udtalelser ud fra det synspunkt, at vi her bevæger os på et område, som er forholdsmæssig nyt lovgivningsmæssigt og folkeretligt, og at det ville være naturligt, at man fik samtlige oplysninger ikke alene om den folkeretlige lovmedholdelighed af denne lovgivning, men også om, hvilke folkeretlige sædvaner der foreligger om sådanne tilfælde. Endelig kunne man vel også diskutere omfanget af straffebestemmelserne, der jo er ret vidtgående efter lovforslaget. Også dette har en folkeretlig side. Men den højtærede minister ville ikke indhente nogen udtalelse fra fakulteterne om dette spørgsmål.

Det andet spørgsmål, som vi drøftede i udvalget, var det strafferetlige, nemlig spørgsmålet om lovforslagets relation til straffelovens §§ 6-9 om en lovgivning af den pågældende karakter. Det var det ærede medlem hr. K. B. Andersen også inde på og nævnte bl. a. denne dom fra Frederiksberg birk. Jeg tror, at hvis man gennemgår den udtalelse, der foreligger om de juridiske spørgsmål, som er udarbejdet af ministeriet, må man være

enig i, at vi her bevæger os ind på et område, hvor det i hvert fald ikke er normalt at straffe. De eksempler, man har kunnet fremføre, er ret specielle, nemlig om undersøgelser af kabler, der befinder sig i det åbne hav o. lign. Det er rent undtagelsesvis, at man straffer i disse tilfælde. I det hele taget synes jeg derfor, at det havde været naturligt, om man havde givet sig tid til også om dette spørgsmål enten at få en udtalelse fra fakulteterne, der indgående har behandlet spørgsmålet om den straffemæssige side af problemerne, og om man bør gå til en så vidtrækkende strafbarhed, som der er tale om i det foreliggende lovforslag.

Det tredje spørgsmål, som blev behandlet, var spørgsmålet om det ekspropriationsretlige, og derom indhentede den højtærede minister en udtalelse fra fakulteterne. Mig har udtalelsen fra fakulteterne for så vidt ikke undret. Jeg mener, udtalelsen er rigtig. Jeg mener ikke, at det er på det ekspropriationsretlige område, at problemet foreligger, men navnlig på det folkeretlige og det strafferetlige område.

Endelig for det fjerde foreligger der et spørgsmål, som man ikke helt klart har kunnet trænge til bunds i, nemlig problemerne omkring de tekniske forhold. Der foreligger her en udtalelse fra generaldirektoratet for post- og telegrafvæsenet og fra Radio Mercur om de tekniske muligheder. Vi havde her ønsket — og det blev også nævnt ved første behandling — at man her på samme måde som på de andre områder havde kunnet få en virkelig uvildig, teknisk redegørelse for disse komplicerede spørgsmål om de tekniske muligheder. Heller ikke dette var der nogen mulighed for i udvalget.

Jeg vil endvidere gerne i anledning af det folkeretlige responsum, som foreligger fra professor Ross, udtale, at det er ganske klart, at der ikke foreligger nogen international forpligtelse for Danmark til at gennemføre denne lovgivning — det er fastslået, og jeg tror også, at den højt-

[Ib Thyregod.]

ærede minister er enig heri. På den anden side foreligger denne anbefalende udtalelse fra Nordisk Råd, en udtalelse, som også en række medlemmer inden for mit parti tillægger betydning. Det, som imidlertid er det uheldige ved dette lovforslag og den måde, det behandles på, er, at der ikke har været mulighed for under udvalgsbehandlingen eller her ved behandlingen i folketinget at behandle dette forslag og så det af det ærede medlem fru Hanne Budtz m. fl. fremsatte lovforslag om ændring i radiospredningsloven under ét. Det er klart, at vort standpunkt til forslaget om kriminaliseringen af disse spørgsmål i høj grad er afhængigt af, hvorledes man ser på dette ændringsforslag til loven om radiospredning, nemlig spørgsmålet om at give adgang for en koncessionsordning for en radio.

Dette spørgsmål skal jeg ikke komme meget ind på her, det henhører under det næste punkt på dagsordenen. Jeg skal kun bemærke, at når vi ikke kan medvirke til gennemførelsen af det foreliggende lovforslag i den form, det har, er det dels på grund af de ting, jeg nævnte — det standpunkt, flertallet har taget til vort lovforslag, der er behandlet i det andet udvalg — dels fordi vi finder det urimeligt, at lovforslaget skal kunne gennemføres på så kort tid, uden at man virkelig går til bunds i problemerne.

Jeg nævnte før, at det er noget usædvanligt at kriminalisere disse forhold. Jeg nævnte, at der forelå folkeretlige spørgsmål, og jeg nævnte, at der forelå tekniske spørgsmål, som heller ikke var blevet tilstrækkeligt klarlagt for udvalget. Dertil kommer, at sagen jo ikke kan haste så forfærdelig meget, som man prøver at give os indtryk af, idet det jo fremgår af den ikrafttrædelsesbestemmelse, som nu foreslås indført, at loven ikke skal træde i kraft på nuværende tidspunkt. Loven skal først træde i kraft på det tidspunkt, som den højtærede minister bestemmer. Jeg ved ikke, om det, der ligger bag, er, at man vil have en samtidig ikrafttræden for de love, som kommer til at foreligge i de andre nordiske lande, eller om det er andre motiver, som ligger bag denne ikrafttrædelsesbestemmelse, men det viser i hvert

fald klart, at der ikke er tale om et lovforslag, som haster i særlig grad. Derfor synes vi, at det havde været rigtigt, om der havde været den nødvendige tid til at realitetsbehandle disse spørgsmål, til virkelig at dykke ned i disse problemer vedrørende det principielle lovforslag, som vi har fremsat, og som jeg i øvrigt ikke skal komme nærmere ind på her, men ved behandlingen af det pågældende lovforslag.

Hanne Budtz: Den højtærede minister har givet forskellige begrundelser for fremsættelsen af dette lovforslag, der skulle komme piratsenderne til livs; for det første i sin fremsættelsestale, at denne virksomhed strider imod den internationale telekommunikationskonvention med dertil hørende radio-reglement. Også i bemærkningerne til lovforslaget går ministeren nærmest ud fra, at det er noget, han har været forpligtet til ud fra disse internationale aftaler. Endvidere har ministeren begrundet sit lovforslag ved at henvise til en vedtagelse i Nordisk Råd og med, at man gerne vil have nordisk retsenhed, og endelig kom han ind på under udvalgsbehandlingen, at det er ønskeligt at få en samtidig ikrafttræden for disse love i de skandinaviske lande.

Hvad angår det første punkt, spørgsmålet om den internationale konvention, der er baggrunden for lovforslaget — det har man i hvert fald hævdet ved fremsættelsen — vil jeg gerne sige, at senere har man jo trukket sig tilbage fra dette synspunkt, efter at professor Alf Ross var fremkommet med sine synspunkter om, at vi ikke er forpligtet til at fremsætte et lovforslag af denne art af hensyn til vor tiltræden af denne internationale konvention. Ganske vist siger ministeren at der er en international interesse deri. Det er jo straks noget andet, det er ikke noget, der behøver at medføre et så vidtrækkende lovforslag som det, der nu er til anden behandling. Jeg synes også, at man skal se et øjeblik på, hvordan man kommer til at lovgive i det enkelte land, fordi man vedtager en konvention.

Når en international konvention er ratificeret af et lands parlament, et det klart, at det pågældende parlament er forpligtet til at lovgive. Her foreligger en ratificeret

[Hanne Budtz.]

konvention, men det er ikke en ratifikation, der er forelagt det danske folketing; konventionen er ratificeret af regeringen eller ministeren selv. Her er det, jeg synes at man kommer ind på noget, der er en lille smule farligt. Man tænke sig, det er foregået på den måde, at administrationen her i landet har ment, at dette er en piratvirksomhed: den synes vi ikke om, den strider imod vore interesser, hvorefter man så i Genève eller Stockholm, eller hvor det er, får vedtaget et forbud derimod og så kommer med det til parlamentet og siger: nu er vi nødt til at lovgive på grund af, at regeringen har ratificeret denne konvention.

Jeg synes, vi hermed er inde på noget temmelig farligt. Når det drejer sig om et lovforslag, der, som det ærede medlem hr. Ib Thyregod også var inde på, er noget nyt og meget vidtrækkende, må man sandelig have taget det forbehold, at man først har forelagt ratifikationsspørgsmålet for, her i landet, det danske folketing. Vi må derfor konstatere, at vi er ikke forpligtet til at vedtage et lovforslag af denne art.

Så har ministeren — ligesom i sin fremsættelse — under udvalgsbehandlingen været inde på, at det var, fordi Nordisk Råd ønskede det. Den højtærede minister siger ganske vist i fremsættelsestalen, at det var et flertal i Nordisk Råd, men overalt, hvor Nordisk Råds beslutning omtales i bilagene fra den højtærede minister, tales der om, at det er en vedtagelse af Nordisk Råd, ikke om, at det kun var en flertalsvedtagelse, og at der var medlemmer, der bestemt ikke kunne gå ind for denne resolution. Den var altså ikke enstemmig, og i øvrigt er Nordisk Råd jo, som det ligger i navnet, naturligvis ingen besluttende myndighed, men netop kun rådgivende.

Lad os endvidere lægge mærke til, at det, Nordisk Råd foreslår, er foranstaltninger mod piratvirksomheden, men der nævnes ikke et ord om, at man skulle kriminalisere som foreslået her i forslaget. Endelig synes jeg også, det er en væsentlig enkelthed, at Nordisk Råds resolution alene medtager radiospredning, der er bestemt til modtagning på et nordisk lands område, medens den højtærede ministers forslag er langt videregående og helt ubetinget.

For det tredje siger den højtærede minister,

at vi skal have nordisk retsenhed. Det kan jeg slet ikke se at vi får. Den lov, der er vedtaget i Sverige, adskiller sig i hvert fald væsentligt fra det forslag, som vil blive vedtaget i det høje ting. Det svenske forslag omhandler alene radiosendere, der forstyrres eller kan forstyrre, og det er en begrænsning, vi ikke har i lovforslaget her. Endvidere tales der kun om radiosendere, som kan forstyrre modtagningen i Sverige, Danmark, Finland og Norge. Det er også forskelligt fra det danske forslag. Personkredsen, der kan straffes, er efter det svenske forslag snævrere, end det er foreslået her. Endelig er strafsanktionerne i det svenske forslag betydelig mere vidtgående, idet man har åbnet mulighed for fængselsstraf. Nordisk retsenhed bliver der altså ikke tale om.

Så er der spørgsmålet om den samtidige ikrafttræden, og dér redegjorde jo det ærede medlem hr. K. B. Andersen for, at det er sket i andre tilfælde, men selv om det i tidligere tilfælde er overladt til den højtærede minister at afgøre, hvornår loven skal træde i kraft, er det alligevel et kedeligt princip. Det skulle man holde op med i tide. Det er jo trods alt at delegere noget af lovgivningsmagten til en minister.

Jeg mener altså, at den højtærede ministers egentlige argumentation om internationale forpligtelser, om nordiske beslutninger, om nordisk retsenhed er smuldret væk. Der må dog være en betydelig argumentation for overhovedet at fremkomme med et lovforslag. Nej, det, det i virkeligheden drejer sig om, er en fælles nordisk skandinavisk socialdemokratisk tanke, som ganske vist her i Danmark også har fået tilslutning fra det radikale parti i modsætning — det kan jeg oplyse for det ærede medlem fru Grete Philip, der får ordet om lidt — til det svenske folkepartis repræsentanter. Professor Bertil Ohlin gik absolut imod det svenske forslag. Jeg kan her med det samme nævne, at jeg overværede en udsendelse i det svenske fjernsyns Aktuelt for tre aftener siden, hvor Bertil Ohlin omtalte det svenske folkepartis nye program, hvor man går stærkt ind for en privat, kommerciel sender. Det synes jeg må have stor interesse for det danske radikale parti at høre lidt om.

Til trods for det ærede medlem hr. K. B.

[Hanne Budtz.]

Andersens indgående bemærkninger om de folkeretlige synspunkter må jeg sige, at mit parti fortsat har meget store betænkeligheder netop af folkeretlig karakter ved dette lovforslag. Det, der er fremkommet under udvalgsbehandlingen, har ikke overbevist mig og mit parti. Jeg nærer meget stor respekt for professor Max Sørensen og hans store indsigt. Det ærede medlem hr. K. B. Andersen var også inde på professor Alf Ross' udtalelser. Men det er jo trods alt enkeltpersoners udtalelser, og når man nu har været så imødekommende at ville høre fakulteterne om ekspropriationsspørgsmålet, kan vi fra vor side ikke forstå, at man ikke kunne være lige så imødekommende med hensyn til det langt vigtigere og mere afgørende spørgsmål, om lovforslaget er foreneligt med de almindelige folkeretlige grundsætninger. Det har den højtærede minister ikke ønsket at høre de juridiske fakulteter om.

Jeg kan oplyse, at jeg har erfaret, at den svenske professor Stig Jägerskiöld i hvert fald er betænkelig af folkeretlige grunde. Han mener — det er altså en enkelt professor — at en sådan kriminalisering synes vanskelig forenelig med hidtil iagttagne folkeretlige grundsætninger.

Vi mener fortsat, at hele dette lovforslag med sin meget udstrakte kriminalisering er i absolut modstrid med almindelig dansk retsopfattelse. Det går meget vidt. Det er en meget stor kreds af personer, der kan komme til at begå strafbare handlinger. Det er et farligt spørgsmål at komme ind på. Vil det ikke en skønne dag kunne blive strafbart at lytte til en sådan sender? Man ved aldrig, hvad der kan ske.

Jeg vil til slut nævne, at man jo i dette tilfælde henviser så meget til nordisk rets- enhed og siger, at man i Sverige allerede har vedtaget den tilsvarende lov. Men det svenske lovråd kunne imidlertid ikke anbefale et lovforslag af dette indhold med den begrundelse, at der ikke var trængende behov for kriminalisering, og at et sådant lovforslag i det hele taget ikke var — som man siger på svensk — lämpligt for den svenske befolkning. Jeg kan tilføje, at adskillige medlemmer af den svenske rigsdag ikke kunne være enige i lovforslaget, og at mange henviste til, at det eneste rigtige ville være

— det har vi også foreslået i udvalget — at konsultere den juridiske komité i Europarådet. Det havde været rigtigere, når der er tale om en så skelsættende, ny og farlig lovgivning.

Vore bestræbelser for at medvirke til den orden i æteren, der er ønske om, foreligger i form af det lovforslag, som kommer til behandling bagefter, og vi kan altså ikke stemme for den højtærede ministers lovforslag.

Nu talte det ærede medlem hr. K. B. Andersen for et øjeblik siden om det skibbrud, vi har lidt. Det minder mig om Holberg; han skrev dog om et lykkeligt skibbrud. I dette stykke forekommer en person, der hos dommeren råber — og det minder mig om den højtærede ministers stilling i denne sag —: Jeg kommer ikke her for at agere en sag, thi lov og ret er kun for gemene folk, men ikkun for at lade Dem vide, at jeg vil have ham straffet.

Grethe Philip: Da mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Helge Larsen, er forhindret i at være til stede, skal jeg under henvisning til hans udtalelser ved første behandling anbefale ændringsforslaget til vedtagelse.

Morten Lange: Jeg er ikke så imponeret af de bemærkninger, der er blevet fremsat om tidsfristerne og om arbejdets karakter. Det forekommer mig, at her er endnu et tilfælde, hvor det drejer sig om et forholdsvist let overskueligt lovforslag, som kan gennemarbejdes på kort tid. Det skal heller ikke være nogen hemmelighed, at den højtærede minister ikke har sparet sig nogen ulejlighed for at gøre arbejdet let for os.

Spørgsmålet om lovforslagets eventuelle folkeretsstridige karakter har været rejst. Vi har, hvad det spørgsmål angår, haft særdeles fyldigt materiale fra en af vore fremragende eksperter, og en anden af vore fremragende eksperter har været så rar at komme med en interessant redegørelse for, at vi ikke ganske var forpligtet til at gennemføre et lovforslag af denne art, fordi det kun byggede på en såkaldt rekommandation. Det er jo noget, som de fleste, der har blot det svageste kendskab til internationale aftaler, udmærket godt ved i forvejen. Men samtidig ved de også, at civiliserede

[Morten Lange.]

stater retter sig efter rekommandationer; det er den slags smuthuller, man er nødt til at lave for at opnå enstemmighed, og det retter de hæderlige underskrivere sig efter. Det havde altså været ganske unødvendigt at give os oplysninger om det, for det vidste vi godt i forvejen. Jeg tager dette dokument som en klar tilkendegivelse af, at professor Ross stadig har den opfattelse, han også har fremsat over for pressen.

Hvad endelig spørgsmålet om ekspropriation angår, ja, så har vi så sandelig også skullet ulejlighes med at tage dette spørgsmål op. Jeg forstår udmærket godt, at den højtærede minister her har spurgt de juridiske fakulteter, for det er jo et spørgsmål, der har direkte at gøre med lovens gennemførlighed. Hvis der med rette kan tales om en ekspropriation, er der jo en udskydelsesmulighed, og den synes man at fortolke ret bredt. Det skete endog med hensyn til de islandske håndskrifter, og på den måde kan man selvfølgelig sikre sig.

Jeg forstår udmærket godt, at det ærede medlem hr. Ib Thyregod nu fralagde sig så meget ansvar som vel muligt for, at disse erklæringer var kommet frem som et testimonium paupertatis for forespørgerne. Jeg synes ærlig talt, at vi godt kunne have sparet de ærede kolleger for dette.

Jeg har forstået på de taler, som er blevet holdt fra oppositionens side, at når man ikke kan få en legal privatsender, vil man i hvert fald ikke kriminalisere den illegale, men jeg må indrømme, at jeg ikke kan se, at de to ting har noget med hinanden at gøre. Vi står over for en form for radiospredning, som ifølge international tradition må være illegal, og vi har ikke nogen anden vej at gå end at sørge for, at den også bliver det efter dansk ret.

Et spørgsmål, som i virkeligheden efter min mening måske kunne have trængt til en nærmere affiling, og som det måske kunne have været interessant at se på, men som vi ikke har fået tid til at tage os af på grund af alle disse interessante diskussioner om folkeretten, er, om strafferammerne nu netop var de rigtige; men da de dog er forholdsvis milde, har jeg ikke ment, at det var ulejligheden værd at tage problemet op til finbehandling.

Det eneste, der derefter står tilbage for os at få lidt nærmere rede på — og her er jeg helt sikker på at den højtærede minister vil hjælpe os — er simpelt hen at få en, skal vi sige antydning af, hvilke tanker man har angående ikrafttrædelsen. Jeg har forstået, at det vel må klares på den måde, at der bliver et samarbejde mellem den svenske og den danske højtærede minister for offentlige arbejder om sagen. Men vi ville dog gerne, inden vi skrider til aktion, have en forsikring om, at det stillede ændringsforslag i hvert fald ikke giver den højtærede minister anledning til at udskyde denne sag fuldstændigt. Vi går ud fra, at den fuldmagt med hensyn til ikrafttrædelse, der gives ministeren, kun skal åbne mulighed for en koordinerings- og afviklingsperiode og ikke for dispensation i det uendelige.

Som det vist fremgår med al ønskelig tydelighed af, hvad jeg har sagt, kan vi stemme for lovforslaget og det stillede ændringsforslag, og vi håber på, at vi derigennem får skabt mere rationelle forhold i vor æter.

Grøndahl: Da mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Arne Bertelsen, er forhindret i at være til stede, skal jeg på mit partis vegne fremføre nogle bemærkninger til lovforslaget. Jeg vil også gerne med formandens tilladelse citere professor Ross' memorandum af 12. maj, hvor der står på side 5, næstnederste linje:

„En lovgivning som den påtænkte sker altså ikke til opfyldelse af nogen international forpligtelse, men til varetagelse af nationale interesser.“

Vi har aldrig troet på, at der forelå nogen international forpligtelse, og kan for øvrigt heller ikke se, at der i øjeblikket foreligger forhold, som kræver indgreb til varetagelse af nationale interesser. Hvorfor så gribe ind over for en virksomhed, som ikke i øjeblikket tynger på statens budget, for at erstatte denne virksomhed med en statsdrevne, såkaldt melodiradio, som i hvert fald i første omgang vil koste 2 mill. kr. og i det lange løb formentlig mere? Alle disse internationale og nationale påskud, som er blevet fremført direkte eller indirekte, er jo det rene omsvøb. Hvorfor ikke sige ærligt og lige ud: det irriterer os i stats-

[Grøndahl.]

radiofonien, at et privat foretagende kan skaffe sig så mange lyttere, tilmed uden at det koster staten noget som helst.

Hvis man mener det ærligt med det store forlig, hvis formål jo er styrkelse af statsfinanserne, må man naturligvis stemme imod dette lovforslag, som vil betyde millionudgifter, medmindre man vil berøve befolkningen opfyldelsen af et behov, som den øjensynlig har. Regeringen kan vel næppe gå så langt af hensyn til sin fejlagtige fornemmelse af internationale og nationale forpligtelser og kan for øvrigt heller ikke påberåbe sig andre grunde. Det eneste sikre er udgifterne, og vi mener, at det i den øjeblikkelige situation er fuldstændig meningsløst at gennemføre dette lovforslag. Vi må anbefale at stemme imod.

Ministeren for offentlige arbejder (Lindberg): Jeg vil gerne takke de ærede ordførere fra de partier, som har givet tilslutning, og takke udvalgets flertal for den tilslutning, der er kommet til udtryk ved afgivelsen af betænkningen her til anden behandling.

Det ærede medlem hr. Ib Thyregod indledte med nogle bemærkninger, som efter min opfattelse egentlig burde være overflødige, fordi det drejede sig om et spørgsmål, der blev diskuteret ved sagens første behandling, hvor jeg redegjorde for, hvorfor lovforslaget først blev fremsat den 3. april. Jeg forklarede dengang, at årsagen til, at det ikke var kommet forinden, var, at spørgsmålet skulle behandles i Nordisk Råd, og at jeg over for folketingets højtærede formand i den fremsættelsesskrivelse, der fulgte med lovforslaget, havde gjort rede for, hvorfor lovforslaget kom på det tidspunkt.

Selv om lovforslaget nu altså kom efter den 15. marts — inden hvilken dato vi jo bestræbte os for at få de lovforslag frem, der skulle gennemføres i denne samling — synes jeg ikke, det ærede medlem havde ret i, at der har været meget kort tid til behandling af dette lovforslag, idet der dog fra den 3. april til i dag er gået godt 2 måneder, og så vidt jeg erindrer, har vi gennemført meget vidtrækkende lovforslag i det høje ting fra den ene morgen til den næste aften, forslag, der har haft en meget mere vidtrækkende karakter end det-

te. Der har altså, synes jeg, været rigelig god tid for udvalget til at drøfte hele det problemkompleks, der kan siges at foreligge i forbindelse med en sådan lovgivning.

Det ærede medlem var inde på spørgsmålet — det var det ærede medlem fru Hanne Budtz også — om det folkeretsstridige og mente ikke, at man havde fået tilstrækkelige oplysninger herom i udvalget. For mig står det sådan — det er der heller ingen der har bestridt — at professor Max Sørensen er så anerkendt en mand på dette område, at man fuldt ud kan gå ud fra, at selv om vi var gået videre ud efter oplysninger, havde vi ikke fået andre udtalelser på dette punkt. Det ærede medlem hr. K. B. Andersen kunne jo her bl. a. oplyse om, hvad professor Ross mente om dette spørgsmål, og jeg tror altså ikke, der havde været nogen mulighed for at få noget andet bedømmelsesgrundlag frem vedrørende det folkeretsstridige. Der er i hvert fald ingen tvivl om, at den erklæring, professor Max Sørensen har afgivet, dækker den opfattelse, som vi i regeringen har vedrørende dette problem.

Det ærede medlem hr. Ib Thyregod mente også, at der var givet for lidt oplysninger i udvalget om de tekniske spørgsmål. Nu synes jeg jo nærmest, at udvalget er blevet overbebyrdet med tekniske beskrivelser; dels har Radio Mercur jo spillet ud med, hvad de kunne finde på, dels har post- og telegrafvæsenet svaret med en meget omfangsrig skrivelse på de udtalelser. Radio Mercur har fremsat. Men for mig er det nu mere enkelt, for sagen er jo den, at der ikke kan være nogen tvivl om, at når den danske radio skal have det tredje program, som nu er en kendsgerning — det er vedtaget i radiorådet, at man vil oprette det tredje program — og hertil bruge de bølglængder, der er til rådighed, er der ikke mulighed for flere landsdækkende programmer.

Men selv om der nu var en sådan mulighed — lad os nu forudsætte, at der var det — kan jeg ikke se, at det på nogen måde berettiger til at gå ind for, at piratradioen Mercur skulle have lov til at fortsætte, for hvis man sagde, at Radio Mercur, hvis der var tekniske muligheder for det, skulle fortsætte, måtte konsekvensen da være, at der samtidig blev givet adgang for alle

[Ministerør. for offentlige arbejder.]

andre, der måtte ønske det, til at drive piratradiovirksomhed. Det kan ikke være sådan, at den, der er kommet først, skulle have monopol; der måtte være frit slag. Men enhver må erkende, at der ville ikke være tekniske muligheder for, at der kunne ligge 7-8 eller op til 20 radiostationer ude i internationalt farvand.

Det ærede medlem hr. Ib Thyregod sagde også, at med hensyn til ekspropriation havde man ikke behovet af indhente nogen erklæring — sådan forstod jeg det ærede medlem — det var han helt klar over; vi kunne kun få ret i, at der ikke var ekspropriation i dette lovforslag. Men så vidt jeg ved, var det ærede medlems parti alligevel med til at stille det forlangende, at vi skulle have belyst dette spørgsmål. Det kan selvfølgelig kun glæde mig, at man bagefter indser, at det egentlig havde været unødvendigt at få en sådan erklæring.

Det ærede medlem fru Hanne Budtz var, synes jeg, på afgjort tilbageset i dag i forhold til det ærede medlems bemærkninger ved sagens første behandling. Dengang var der mere patos og sving over det hele, og derfor var der noget om det, det ærede medlem hr. K. B. Andersen sagde, at der var jo altså tale om et vist skibbrud for den linje, der var lagt an fra det ærede medlems side.

Det ærede medlem sagde, at jeg havde brugt forskellige begrundelser for dette lovforslag. Nu er det jo ikke forbudt en minister at have flere begrundelser end én for et lovforslag, men jeg har nu ikke brugt så mange. Jeg har først og fremmest sagt, at for mig er det et spørgsmål af teknisk karakter; det er et spørgsmål om at opretholde orden i æteren, idet vi, hvis vi vil opretholde tålelige tilstande med hensyn til aflytningen af radio i Danmark, ikke kan finde os i en virksomhed som den, der er tale om her. Det var den vigtigste begrundelse fra min side, og det har jeg redegjort for under første behandling.

Den anden begrundelse var den, at vi har indgået en konvention. Jeg har aldrig sagt, at vi var juridisk forpligtet til at gennemføre en lovgivning som denne, men vi er efter min bestemte opfattelse moralsk forpligtet til at gennemføre en lovgivning,

når der forekommer piratradioer af den karakter, som der her er tale om. Det ærede medlem fru Hanne Budtz siger nu, at denne konvention har aldrig været forelagt tinget. Det har den ikke, men det skyldes ikke, at det drejede sig om denne specielle konvention, men det er almindelig praksis på disse områder, at det er regeringen som sådan, der ratificerer konventioner. Der ligger altså ikke noget som helst nyt i dette. Det er en praksis, der har været fulgt i mange år af skiftende regeringer.

Det var den anden begrundelse fra min side, at når vi har indgået en konvention og der opstår sådanne tilfælde som denne piratradio, må vi være moralsk forpligtede til at få standset den, og det har vi fra post- og telegrafvæsenets side gjort os bestræbelser for gennem flere år. Vi har sagt til de folk, der drev denne virksomhed, at den var i strid med konventionen, og at det var forkert, når de drev den. Men når de fortsatte dermed, var der ikke andet at gøre end at finde frem til midler, der kunne stoppe den, og det er det, lovforslaget er udtryk for.

Endelig nævnte det ærede medlem fru Hanne Budtz, at jeg også havde brugt Nordisk Råd som begrundelse. Det synes jeg egentlig er en naturlig ting. Når man i Nordisk Råd, ganske vist ikke enstemmigt, men med sådan noget som $\frac{9}{10}$ af samtlige stemmer, går ind for en henstilling til de nordiske regeringer, er det naturligt, at en minister følger en sådan henstilling. Og når det ærede medlem havde den opfattelse, at det var en fælles socialdemokratisk-nordisk tanke med denne piratlovgivning, så tager det ærede medlem fuldstændig fejl. Der var, så vidt jeg husker, også partifæller af det ærede medlem fru Hanne Budtz, som er medlemmer af det høje ting, der stemte i Nordisk Råd for denne henstilling til de nordiske regeringer, og det lovforslag, der er vedtaget i Sverige, har jo fået tilslutning langt, langt ud over de socialdemokratiske medlemmer, ligesom jeg er vidende om, at i Norge regner man med, at forslaget vil blive ganske enigt vedtaget i det norske storting, sådan at det faktisk samler alle partier lige fra højre og til socialdemokratiet og andre, der er repræsenteret.

[Ministeren for offentlige arbejder.]

Det ærede medlem fru Hanne Budtz fastslog igen i dag, at dette, at vi gennemførte en kriminalisering af Radio Mercur, var i strid med den almindelige retsopfattelse. Jeg vil gerne spørge det ærede medlem fru Hanne Budtz, om hun sådan har et almindeligt brev på, at hun repræsenterer den almindelige retsopfattelse i dette land. Det må da være sådan, at det ærede medlem kun kan give udtryk for sin egen mening, og det må vel også være sådan, at andre kan mene, at det ikke strider mod den almindelige retsopfattelse. Den mening har jeg, og jeg mener også, at flertallet her i tinget har den samme opfattelse.

Både det ærede medlem hr. Ib Thyregod, det ærede medlem fru Hanne Budtz og andre ærede ordførere har rejst spørgsmålet om ikrafttrædelsen, og jeg vil gerne sige, at for mit vedkommende er det ikke af trang til at få en bemyndigelse, at dette ændringsforslag er stillet, men det er udelukkende ud fra praktiske årsager, idet vi har ment, at det var rigtigt, at vi prøvede at få nogenlunde lighed også med hensyn til ikrafttrædelsen i Sverige og i Danmark, eventuelt også i Norge, men i Norge har de jo ikke nogen piratradio, så dér er det ikke så aktuelt. Men derfor var det måske alligevel praktisk, at vi havde nogenlunde samme ikrafttrædelsesdato, og det menes — i hvert fald så vidt jeg ved i øjeblikket — at man i Sverige har et ønske om meget hurtigt at få sat loven i kraft, altså inden for en måneds tid i hvert tilfælde. Og det kan jeg godt sige som oplysning til det ærede medlem hr. Morten Lange, at det er også jeg sådan set interesseret i. Jeg er absolut ikke interesseret — og det tror jeg heller ikke det ærede medlem hr. Morten Lange mistænker mig for — i at bruge denne bemyndigelse til at lade Radio Mercur køre ud i fremtiden. Jeg er interesseret i at få en hurtig afslutning på hele denne sag, og jeg tror også, det er det rigtige.

Hermed tror jeg i det væsentlige at have svaret på de bemærkninger, der har været fremsat, og jeg skal endnu en gang takke udvalgets flertal for den stilling, det har taget til forslaget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslaget om indsættelse af en ny paragraf efter teksten (der bliver § 1) og lovforslagets §§ 1 og 2 i den således ændrede affattelse

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring i lov om radiospredning (af Hanne Budtz m. fl.).

(Første behandling findes i tidenden sp. 4478, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 1065).

Der var stillet ét ændringsforslag.

Lovforslagets tekst og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

K. B. Andersen: Et par dage efter, at dette lovforslag havde været til første behandling i det høje ting, kunne man i Berlingske Tidende læse en ledende artikel med overskriften „En deling var påkrævet“. I denne artikel vendte bladet sig imod kritikken — fremført af venstre og de konservative under førstebehandling — over, at dette forslag og det foregående blev undergivet adskilt behandling. Når delingen efter bladets mening var påkrævet, var det, fordi det ene forslag — det, vi lige har behandlet — helst måtte gennemføres snarest, medens det, vi nu behandler — jeg beder om tilfaldelse til et kort citat —

„nødvendigvis forudsætter en undersøgelse, som vil tage tid.“

Det hed senere i den pågældende artikel:

„Over for oprettelsen af private reklaimesendere er der derimod al grund til